

## Beach and bar management (C-733/23)

**Datum rozhodnutí:** 3. července 2025

**Závěr:** *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že osobě povinné k dani se uloží peněžitá sankce z důvodu, že tato osoba nevystavila pokladní doklady týkající se skutečných prodejů, pokud tento delikt již vedl k uložení donucovacího správního opatření spočívajícího v zapečetění obchodních prostor, ve kterých byl uvedený delikt spáchán, a v zákazu vstupu do nich.*

**Skutkové okolnosti:** Beach and bar management je právnická osoba založená podle bulharského práva, která provozuje obchodní prostory zahrnující bar a restauraci. Dne 4. srpna 2022 inspektoři Národní agentury pro veřejné příjmy při kontrole provedené v těchto prostorách zjistili, že společnost Beach and bar management nezaevidovala 85 prodejů prostřednictvím pokladních daňových dokladů, které tedy nebyly zákazníkům vystaveny. Z tohoto důvodu bylo vydáno celkem 85 rozhodnutí o zjištění správních deliktů týkajících se porušení zákona o DPH. Dne 12. srpna 2022 vydala daňová správa příkaz, kterým uložila donucovací správní opatření spočívající v „zapečetění prostor a zákazu vstupu do nich“ po dobu čtrnácti dnů. K tomuto opatření bylo připojeno usnesení, kterým se povoluje jeho předběžný výkon. Kromě toho byla za každý z 85 deliktů, kterých se dopustila společnost Beach and bar management, uložena peněžitá sankce ve výši 500 BGN (přibližně 250 eur). Celková sankce uložená za všechny tyto delikty tak činila 42 500 BGN (přibližně 21 250 eur), zatímco celková částka DPH, která nebyla zaplacená z důvodu nevystavení pokladních dokladů za všechny platby odpovídající uvedeným deliktům, které byly provedeny prostřednictvím registrační pokladny, činila 268,02 BGN (přibližně 134 eur).

**Právní stránka:** Situace, která nastala ve věci v původním řízení, se řídí zásadou, podle níž samotná skutečnost, že sankce, která má represivní účel, sleduje rovněž preventivní účel, ji nemůže zbavit její kvalifikace jako trestní sankce ve smyslu článku 50 Listiny. Z toho vyplývá, že donucovací opatření dotčené ve věci v původním řízení neztrácí svou kvalifikaci jako trestní sankce ve smyslu

tohoto ustanovení pouze z toho důvodu, že má rovněž preventivní účel. V každém případě, jak bylo připomenuto v bodě 34 tohoto rozsudku, právě inherentní přísnost opatření spočívajícího v zapečetění obchodních prostor odůvodňuje jeho trestněprávní kvalifikaci a vede k použitelnosti článku 50 Listiny. Jak uvedl generální advokát v bodech 61 a 64 svého stanoviska, tato přísnost není zmírněna skutečností, že velký počet deliktů spáchaných v projednávaném případě mohl dokonce vést k tomu, že se na obchodní prostory dotčené v původním řízení uplatní podstatně delší doba zapečetění. Je tudíž třeba konstatovat, že správní opatření spočívající v zapečetění a zákazu vstupu do obchodních prostor po dobu čtrnácti dnů si zachovává svou represivní povahu, ať už je nařízeno v reakci na jediné konkrétní porušení zákona o DPH, nebo v reakci na to, že v daném časovém období bylo spácháno 85 porušení tohoto zákona posuzovaných jako celek.

**Související judikatura:** Rozsudek ze dne 4. května 2023, MV – 98, C-97/21, EU:C:2023:371, ze dne 20. března 2018, *Menci*, C-524/15, EU:C:2018:197.

**Relevantní právní úprava:** Článek 325 SFEU, článek 273 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty a článek 50 Listiny základních práv Evropské unie.

## Liège Airport Security (C-783/23)

**Datum rozhodnutí:** 10. července 2025

**Závěr:** *Právo EU nebrání tomu, aby byl jiný orgán než „příslušný orgán“ určený na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 300/2008 pověřen dohledem nad tím, zda právnická osoba soukromého práva a její zaměstnanci, kteří na vnitrostátním letišti plní úkoly ochrany před protiprávními činy, dodržují povinnosti vyplývající z vnitrostátní právní úpravy upravující výkon činností soukromé bezpečnostní služby.*

**Skutkové okolnosti:** Společnost Liège Airport Security byla založena Valonským regionem (Belgie) a společností Liège Airport SA provozující letiště Lutych-Bierset (Belgie) za účelem zajištění „úkolů ochrany před protiprávními činy“ ve smyslu čl. 4b odst. 2 valonského nařízení ze dne 23. června 1994

o zřizování a provozu letišť spadajících pod Valonský region ve znění nařízení Valonského regionu ze dne 19. prosince 2007 v rámci tohoto letiště. Dne 16. března 2018 se na toto letiště dostavili pracovníci FVS pro vnitřní věci, aby provedli kontrolu dodržování zákona o úpravě soukromé bezpečnosti. V rámci této kontroly konstatovali, že dva zaměstnanci vykonávali činnosti spadající do zvláštních úkolů soukromé ostrahy ve smyslu zákona o úpravě soukromé bezpečnosti: první zaměstnanec prováděl kontrolu přístupu cestujících na vzletové a přistávací dráhy, zejména pomocí detektoru kovů, a druhý zaměstnanec prováděl dohled nad kontrolními stanovišti a nad pracovníky kontroly. V této souvislosti byly vyhotoveny tři protokoly o protiprávním jednání, z nichž jeden vinil společnost Liège Airport Security z organizování vnitřní služby ostrahy bez povolení ministra vnitra, což je v rozporu s čl. 16 prvním pododstavcem zákona o úpravě soukromé bezpečnosti, další pak viní každého z těchto zaměstnanců z toho, že vykonávali funkce spadající pod takovou službu, aniž byli držiteli identifikačního průkazu vyžadovaného na základě čl. 76 prvního pododstavce tohoto zákona. Správními rozhodnutími ze dne 27. listopadu 2020 a 11. března 2021 uložila FVS pro vnitřní věci společnosti Liège Airport Security pokutu ve výši 15 000 eur a každému z uvedených zaměstnanců pokutu ve výši 500 eur.

**Právní stránka:** Čl. 1 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 300/2008 stanoví, že toto nařízení má pro členské státy představovat základ pro společný výklad přílohy 17 Chicagské úmluvy, přičemž tento společný výklad je druhým cílem sledovaným tímto nařízením, jak vyplývá z bodů 2 a 25 jeho odůvodnění. Bod 3.1.2 této přílohy přitom pouze stanoví, že smluvní státy musí v rámci svých vnitrostátních správních orgánů určit příslušný orgán, který bude odpovědný za přípravu, provádění a aktualizaci národního programu bezpečnosti civilního letectví, aniž těmto státům ukládá povinnost svěřit veškeré pravomoci v oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy jedinému vnitrostátnímu orgánu. Z toho plyne, že cílem nařízení č. 300/2008 není upravit rozdělení odpovědnosti v rámci členských států v oblasti provádění společných základních norem uvedených v článku 4 tohoto nařízení ani a fortiori nutit tyto státy, aby svěřily veškeré povinnosti v oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy jedinému vnitrostátnímu orgánu. Čl. 10 odst. 1 tohoto nařízení pak stanoví, že každý členský stát v rámci

národního bezpečnostního programu ochrany civilního letectví před protiprávními činy, který vypracuje, vymezí odpovědnosti za provádění společných základních norem podle článku 4 uvedeného nařízení. Toto ustanovení tak potvrzuje závěr, že cílem nařízení č. 300/2008 není upravit rozdělení odpovědnosti v rámci členských států za provádění těchto norem. Z výše uvedeného pak vyplývá, že článek 9 nařízení č. 300/2008 umožňuje, aby v témže členském státě bylo prováděním ochrany civilního letectví před protiprávními činy pověřeno více subjektů, a zároveň každému členskému státu pouze ukládá, aby určil jediný orgán, kterému svěří odpovědnost za koordinaci a sledování provádění společných základních norem podle článku 4 tohoto nařízení na vnitrostátním území.

**Související judikatura:** Rozsudky ze dne 17. listopadu 1983, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, a ze dne 16. března 2023, *Komise v. Jiangsu Seraphim Solar System a Rada v. Jiangsu Seraphim Solar System a Komise*, C-439/20 P a C-441/20 P, EU:C:2023:211.

**Relevantní právní úprava:** Článek 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 300/2008 o společných pravidlech v oblasti ochrany civilního letectví před protiprávními činy a o zrušení nařízení (ES) č. 2320/2002.

## Purefun Group (C-365/24)

**Datum rozhodnutí:** 10. července 2025

**Závěr:** *Právo EU nebrání vnitrostátnímu režimu, který stanoví, že výlučné právo poskytované obchodní firmou umožňuje jejímu vlastníkovvi zakázat třetí osobě užívat jako obchodní jméno či název nebo doménové jméno totožné nebo podobné označení pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, jichž se týkají činnosti, pro které je jeho obchodní firma zapsána, nebo jin podobné, a dále neužívání této obchodní firmy může za určitých podmínek vést ke zrušení tohoto výlučného práva a tento vlastník je povinen dostatečně přesně popsat a vymezit povahu činností spadajících do předmětu svého podnikání, tak aby o nich mohly být třetí osoby účinně informovány.*

**Skutkové okolnosti:** Společnost Doggy založená podle švédského práva vyrábí zejména krmivo pro psy. Předmětem její činnosti jsou výroba krmiv a dalších výrobků pro zvířata, obchod s nimi a související činnosti. Je vlastníkem obchodní firmy „Doggy AB“ a slovní ochranné známky DOGGY, zapsané ve Švédsku pro krmiva náležející do třídy 31 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu

ochranných známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků. Purefun Group AB (dále jen „Purefun“) je společností založenou podle švédského práva, jejíž činnost zahrnuje zejména maloobchodní prodej krmiva a pamlsků pro psy. Své výrobky prodává na svých internetových stránkách pod doménovým jménem „doggie.se“ a při výkonu své činnosti používá označení „DOGGIE“. V listopadu 2021 podala společnost Doggy na společnost Purefun žalobu, kterou se domáhala zaprvé vydání soudního příkazu zakazujícího posledně uvedené společnosti používat označení „DOGGIE“ a zadruhé zaplacení částky 150 000 švédských korun (SEK) (přibližně 13 000 eur) z titulu náhrady škody. Společnost Doggy tvrdila, že společnost Purefun používá toto označení, jakož i ochrannou známku a obchodní firmu, jejichž je vlastníkem, bez jejího souhlasu.

**Právní stránka:** Režim dotčený ve věci v původním řízení tím, že poskytuje vlastníkově obchodní firmy podniku zřízeného podle švédského práva úroveň ochrany srovnatelnou s úrovní ochrany poskytované ochrannou známkou, aniž vyžaduje podmínky rovnocenné podmínkám stanoveným směrnicí 2015/2436 ohledně řádného užívání ochranné známky a popisu výrobků nebo služeb, pro které je zapsána, působí v neprospěch vlastníků obchodních jmen či názvů z jiných členských států. Cílem směrnice 2015/2436 není sblížení právních předpisů o obchodním jméně či názvu. Při neexistenci takové harmonizace a s ohledem na odlišné funkce ochranné známky a obchodního jména či názvu nelze články 34 a 36 SFEU vykládat v tom smyslu, že stanoví, že ochrana obchodního jména či názvu podléhá týmž požadavkům, jaké jsou použitelné v oblasti ochranných známek. Pokud jde o nebezpečí, že obchodní firmy budou na základě větší volnosti při vymezování činností spadajících do předmětu podnikání než při určování tříd výrobků nebo služeb, pro které je ochranná známka zapsána na základě směrnice 2015/2436, požívat ochrany proti nebezpečí záměny, která by byla rozsáhlejší než ochrana použitelná na ochranné známky, je třeba zaprvé zdůraznit, že účelem vymezení předmětu činnosti podniku není přesně nebo vyčerpávajícím způsobem popsat všechny výrobky nebo služby, jichž se mohou týkat činnosti tohoto podniku. Naproti tomu v případě ochranné známky je toto upřesnění vyžadováno za účelem posouzení případných absolutních nebo relativních důvodů neplatnosti a uplatnění výlučného práva vyplývajícího z této ochranné známky,

které jejímu vlastníkově umožňuje označení zapsané jako ochranná známka monopolizovat pro určité výrobky nebo služby. Zadruhé, ve švédském právu je sice výlučné právo vlastníka zapsané obchodní firmy platné ve všech oblastech uvedených v předmětu jeho činnosti, toto právo však vlastníkově ukládá dostatečně přesně popsat a vymežit povahu svých činností, tak aby o nich mohly být třetí osoby účinně informovány.

**Související judikatura:** Rozsudek ze dne 27. února 2024, *EU IPO v. The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2024:172, ze dne 2. června 2022, *Classic Coach Company*, C-112/21, EU:C:2022:428.

**Relevantní právní úprava:** Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, jakož i články 34 a 36 SFEU.

## Dimnev (C-404/24)

**Datum rozhodnutí:** 1. srpna 2025

**Závěr:** *Právo EU nebrání vnitrostátním právním předpisům, podle kterých je trestní soud povinen rozhodnout o obžalobě podle vnitřního přesvědčení, i když státní zástupce poté, co na jednání předložil důkazy, které podle uvedeného soudu umožňují odsoudit obviněnou osobu za spáchání trestných činů uvedených v této obžalobě, navrhuje, aby byla tato osoba stran některých skutků zmíněných v uvedené obžalobě zproštěna obžaloby, nebo byla odsouzena za méně závažný trestný čin.*

**Skutkové okolnosti:** Městské státní zastupitelství v Sofii obžalovalo KP z toho, že dne 21. května 2022 prodal třetí osobě sáček obsahující 0,67 gramu marihuany a na dvou různých místech přechovával za účelem distribuce dva další sáčky, z nichž jeden obsahoval 1,61 gramu marihuany a druhý 0,5 gramu marihuany. Uvedené státní zastupitelství kvalifikovalo v obžalobě tyto tři skutky na základě čl. 354a odst. 1 trestního zákona jako distribuci omamné látky v případě prvního skutku a jako přechovávání omamné látky za účelem distribuce v případě ostatních dvou skutků. Tyto tři trestné činy byly spojeny v jediný trestný čin kvalifikovaný jako „pokračující“ podle čl. 26 odst. 1 trestního zákona, za který lze uložit trest odnětí svobody na dva až osm let a peněžitý trest ve výši 5 000 až 20 000 bulharských leva (BGN) (přibližně 2 500 až 10 000 eur).

**Právní stránka:** Záruky nezávislosti a nestrannosti požadované unijním právem předpokládají existenci pravidel umožňujících

rozptýlit jakékoli legitimní pochybnosti jednotlivců, zejména o neutralitě dotčeného soudního orgánu ve vztahu k vzájemně se střetávajícím zájmům. Nelze přitom mít za to, že vnitrostátní právní předpisy, které stanoví povinnost trestního soudu rozhodnout o obžalobě podle vnitřního přesvědčení, aniž je vázán posouzeními týkajícími se viny obviněné osoby, která na jednání uvedl státní zástupce, jsou v rozporu s těmito požadavky. Takové právní předpisy, jejichž cílem je zajistit, aby trestní právo bylo plně uplatňováno a pachatelé trestných činů byli trestáni, totiž nemohou zpochybnit stejný odstup tohoto soudu ve vztahu k účastníkům řízení a jejich příslušných zájmů s ohledem na předmět řízení nebo vyvolat v této souvislosti u jednotlivců legitimní pochybnosti. Je třeba uvést, že jelikož Listina zakotvuje práva odpovídající právům zaručeným EULP, má čl. 52 odst. 3 Listiny zajistit nezbytný soulad mezi právy obsaženými v Listině a odpovídajícími právy zaručenými EÚLP, aniž je narušena autonomie unijního práva.

**Související judikatura:** Rozsudek ze dne 19. prosince 2024, *Vivacom Bulgaria*, C-369/23, EU:C:2024:1043, ESLP, 6. března 2018, *Michajlova v. Ukrajina*, CE:ECHR:2018:0306JUD001064408.

**Relevantní právní úprava:** Článek 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343, kterou se posilují některé aspekty presumpce nevinny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem, a čl. 47 druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie.

## Minister for Children, Equality, Disability, Integration and Youth (C-97/24)

**Datum rozhodnutí:** 1. srpna 2025

**Závěr:** Členský stát, který žadateli o mezinárodní ochranu po dobu několika týdnů nezajistil přístup k materiálním podmínkám přijetí stanoveným směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, se nemůže zprostit své odpovědnosti podle unijního práva tím, že se bude dovolávat dočasného vyčerpání ubytovacích kapacit běžně dostupných na jeho území žadatelům o mezinárodní ochranu z důvodu přílivu státních příslušníků třetích zemí žádajících o dočasnou nebo mezinárodní ochranu, který byl vzhledem ke svému rozsahu a náhlosti nepředvídatelný a nezadržitelný.

**Skutkové okolnosti:** S. A., afghánský státní příslušník, podal dne 15. února 2023 žádost o mezinárodní ochranu v Irsku a R. J., indický státní příslušník, učinil totéž dne 20. března 2023. Irské orgány každému z nich vydaly jednorázovou poukázku na částku ve výši 25 eur. Co se však ubytování týče, měly tyto orgány za to, že jim ho nejsou schopny zajistit, neboť přijímací střediska pro žadatele o azyl byla plně obsazená, přestože individuální a dočasné ubytování bylo v Irsku dostupné. Vzhledem k tomu, že S. A. a R. J. nebyli ubytováni v takovém přijímacím středisku, neměli ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu nárok na denní příspěvek pro žadatele o mezinárodní ochranu podle irského práva. S. A. a R. J. přespávali na ulicích nebo využívali možnosti příležitostného krátkodobého ubytování v Dublinu (Irsko). Uvedli, že nebyli vždy schopni se dosyta najíst a udržovat osobní hygienu a že v důsledku životních podmínek a násilí, kterému byli vystavováni, se ocitli v tíživé psychické situaci. Žalobci S. A. měla být navíc poskytnuta určitá forma neodkladné zdravotní péče. S. A. a R. J. neúspěšně žádali irské orgány o uznání zranitelnosti. Po změně podmínek pro přiznání nároku na příspěvek na živobytí byl žalobci S. A. dne 5. dubna 2023 a žalobci R. J. dne 20. dubna 2023, přiznán – zpětně ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu – denní příspěvek ve výši 38,80 eura týdně. Rovněž jim byly poskytnuty příspěvky na pokrytí dalších jednorázových potřeb. Ubytovaní bylo žalobci S. A. poskytnuto dne 27. dubna 2023 a žalobci R. J. dne 22. května 2023.

**Právní stránka:** V situacích, kdy unijní normotvůrce přijal pravidla, jejichž cílem je vymezit režim ukládající určité povinnosti dosáhnout výsledku, nastanou-li nepředvídatelné nebo nezadržitelné události nebo jiné riziko, a to bez ohledu na příčiny těchto událostí nebo tohoto rizika, přitom z judikatury Soudního dvora vyplývá, že od plnění těchto povinností nelze upustit s odvoláním se na to, že takové události nebo takové riziko, na které se vztahuje dotčený režim, nastaly. Nelze tudíž připustit, aby členský stát mohl odůvodnit neplnění povinností vyplývajících z odchýlného režimu stanoveného v čl. 18 odst. 9 písm. b) směrnice 2013/33, a zejména povinnost zajistit „[i] za těchto jiných podmínek“ základní potřeby dotčených osob, s odkazem na událost, na kterou je vázáno použití uvedeného odchýlného režimu, a sice dočasné vyčerpání ubytovacích kapacit běžně dostupných žadatelům o mezinárodní ochranu, a to i v případě, že k němu dojde

v důsledku významného a náhlého přílivu státních příslušníků třetích zemí žádajících o dočasnou nebo mezinárodní ochranu, který byl nepředvídatelný a neodvratitelný, neboť jinak by zůstal nenaplněn samotný účel tohoto odchylného režimu a tento režim by byl zbaven užitečného účinku. Stejně tak nelze připustit, aby odkaz na skutečnost, že taková událost nastala, umožnil konstatovat, že porušení povinností stanovených směrnicí 2013/33 není dostatečně závažné na to, aby mohlo založit nárok na náhradu škody. Takové řešení by totiž tím, že by žadatele o mezinárodní ochranu zbavilo podstatného faktoru jejich účinné právní ochrany, narušilo účinnost čl. 18 odst. 9 písm. b) této směrnice, a zejména účinnost povinnosti dosáhnout výsledku spočívajícího v zajištění základních potřeb těchto žadatelů, jež je stanovena v tomto ustanovení a jejímž cílem je zajistit respektování lidské důstojnosti zaručené článkem 1 Listiny.

**Související judikatura:** Rozsudky ze dne 15. června 1999, *Rechberger a další*, C-140/97, EU:C:1999:306, a ze dne 8. června 2023, *UFC – Que choisir a CLCV*, C-407/21, EU:C:2023:449.

**Relevantní právní úprava:** Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.

## Al Hoceima (C-636/23)

**Datum rozhodnutí:** 1. srpna 2025

**Závěr:** *Ustanovení týkající se lhůty k dobrovolnému opuštění území, které je obsaženo v rozhodnutí o navrácení, je nedílnou součástí povinnosti návratu uložené nebo prohlášené v tomto rozhodnutí, takže pokud je konstatována protiprávnost tohoto ustanovení týkajícího se lhůty k dobrovolnému opuštění území, musí být uvedené rozhodnutí zrušeno v plném rozsahu.*

**Skutkové okolnosti:** Žalobce W uvádí, že je marockým státním příslušníkem. Dne 3. ledna 2015 vydal zmocněnec státního tajemníka pro azyl a migraci pověřený zjednodušením administrativy vůči W příkaz k opuštění území a zákaz vstupu na dobu tří let. Dne 22. května 2019 podal W u belgických orgánů žádost o mezinárodní ochranu. Dne 7. června 2019 byl W odsouzen trestním soudem v Antverpách, Belgie, k trestu odnětí svobody v délce osmnácti měsíců, z toho devět měsíců s podmíněným odkladem na pět let, za porušení právních předpisů o omamných látkách. Rozhodnutím ze dne 9. července 2019 přijal

Generální komisariát pro uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti vůči W rozhodnutí o nepřiznání žalobci postavení uprchlíka a o neudělení doplňkové ochrany. Dne 18. července 2019 vydaly belgické orgány vůči W příkaz k opuštění území a uložily mu zákaz vstupu na dobu osmi let, přičemž tato rozhodnutí mu byla doručena téhož dne. W nebyla stanovena žádná lhůta k dobrovolnému opuštění území, neboť existovalo nebezpečí skrývání se a W představoval hrozbu pro veřejný pořádek a národní bezpečnost.

**Právní stránka:** Pojem „povinnost návratu“ jakožto základní znak rozhodnutí o navrácení musí být chápán tak, aby odrážel rovnováhu mezi účinností politiky pro vyhošťování a dodržováním základních práv dotčených osob. Jakýkoli výklad, podle kterého by ustanovení týkající se lhůty k dobrovolnému opuštění území obsažené v rozhodnutí o navrácení nebylo nedílnou součástí povinnosti návratu uložené nebo prohlášené v tomto rozhodnutí, by ohrozil takovou rovnováhu, a byl by tak v rozporu s cílem směrnice 2008/115. To není zpochybněno tím, že čl. 7 odst. 1 této směrnice poskytuje členským státům možnost, aby ve svých vnitrostátních právních předpisech stanovily, že se lhůta k dobrovolnému opuštění území poskytuje pouze na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země. V takovém případě by toto ustanovení informovalo o neposkytnutí lhůty k dobrovolnému opuštění území z důvodu nedodržení procesní podmínky, které podléhá posouzení týkající se takové lhůty. Uplatnění uvedeného ustanovení příslušnými orgány by však rovněž podléhalo soudnímu přezkumu v souladu s článkem 13 směrnice 2008/115, vykládaným ve světle bodů 6 a 10 odůvodnění této směrnice a článku 47 Listiny. Z toho vyplývá, že protiprávnost, kterou je stíženo uvedené ustanovení, má dopad na povinnost návratu uloženou nebo prohlášenou v dotčeném rozhodnutí o navrácení, a tudíž i na toto rozhodnutí v plném rozsahu.

**Související judikatura:** Rozsudek ze dne 11. června 2015, *Zh. a O.*, C-554/13, EU:C:2015:377, ze dne 15. února 2016, *N.*, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84.

**Relevantní právní úprava:** Článek 3 bod 4 a článek 7 směrnice 2008/115 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

*Zpracoval: Jan Tlamycha*